

Thealanthia

Obsah

I	Pověsti, povídky a pohádky našich dědů	4
1	Věčný, prvotvůrce	5
2	Gealoth	7

Poděkování je určeno všem, kdo dokázali sepsat všechny ty příběhy dávné historie, jak je vyprávějí starci a předávají jinochům.

Část I

Pověsti, povídky a pohádky našich dědů

Kapitola 1

Věčný, prvotvůrce

Na počátku nebylo nic. Všude mrazivé ticho, temná prázdnota ustrnulá v čase.

Z tohoto prázdna povstal Věčný. Věčný byl všechno a nic. Velkolepý byl Věčný, však nemaje nikoho, koho by ohromiti mohl, smuten byl převelice.

I stvořil Věčný tři dívky a tři muže, šest principů, jako je šest směrů pohybu. Utvořil Elaore, vášnivou a bláznivou jako je každé ráno vycházející slunce, a Theopuaru, klidného a uklidňujícího, jako když večer slunce zapadá a vše se ukládá ke spánku. Válečníka Rhorhia nosícího smrt jako zima přicházející z mrazivého severu a Noinii vdechující život přinášený sluncem z teplého jihu. Quiathae, milující a šťastnou, vznášející se kdesi v oblacích, a moudrého Dethia, chodícího po zemi.

Elaore a Rhorhius zplodili pak Withora, prapředka Withů, nejkrvavějších a nejzvrhlejších válečníků, kteří kdy obývali Zemi. Noinia a Dethio měli syna Itheria, největšího léčitele věků, prvního z rodu Aithů. Theopuara s Quiathae jsou kořeny pasteveckých klanů, jež pak obsadily pastviny a lučiny Západních hor, s Noinií pak klanů rolníků, obhospodařujících údolí a rozlehlé pláně jižních krajů okolo Živé řeky. Dítě Rhorhia a Quiathae bylo neduživé a rod tento není příliš silný.

Kdysi dávno, v počátcích světa, vyšla jednoho dne Withorova dcera Miquis na louku natrhat kvítí. Náhodou okolo procházel Dethio, tehdy pohledný vysoký muž, a zamiloval si Miquis na první pohled. Svedl ji lehce. Zplodili spolu syna Laethona, prvního generála a стратега. Jednomu z jeho žáků je pak též připisováno autorství hry později zvané šachy.

Proplétaly se pak rody ještě dlouhá staletí mezi sebou, vznikaly nové a zanikaly staré. Withové se rozdělili na Maethy a Liethy a krev prolitá v jejich bratrovražedných válkách by naplnila všechny řeky světa. Ani později to nebylo lepší, byť už se nevraždili, ale nevraživost

trpaslíků vůči trollům a orkům zůstává až dodnes.

Pak neznámo jak povstala na severu strašlivá mrazivá síla ničící všechno živé, co se jen pokusilo jí odporovat. Zuřily boje, nutnost spojovala všechny spolu, ale ona podivná síla stále vítězila.

Za těch dnů se na opuštěném bojišti potkali horská obryně s trpaslíkem, zamilovali se a počali syna. Však neradovali se z něho dlouho. O jeho třetích narozeninách dorazili Poslové zla, zabili oba rodiče a jeho odnesli s sebou. Dlouhá léta o něm nikdo neslyšel, pak se ale v kraji objevil neznámý poutník. Nikdo nevěděl, kdo to je, odkud přišel a kam jde, věděl však mnoho o Poslech zla.

Jen díky jemu a jeho radám se začala karta pomalu obracet a aliance trpaslíků s elfy nad Posly zla vybojovala první vítěznou bitvu. Celá řada vítězství pak přicházela a nakonec i Pán zla byl svržen. Onen poutník zmizel a od té doby o něm nikdo neslyšel. Šuškal o něm, že on byl ten unesený chlapec, ale nikdo to nemohl potvrdit.

Za této války vzniklo i jedno městečko na hranici nekonečných lesů a nepřístupných hor, na břehu říčky Thealy, na obchodní cestě mezi severním a jižním královstvím. Usadilo se zde různorodé obyvatelstvo. Žijí zde vysocí elfové a lesní elfové, několik kouzelnických rodin. Tlupa orků a tlupa trollů, každá na opačné straně městečka. Občas do místní hospody vedené věhlasnou lidskou rodinou Sirrheniů zavítá i několik trpaslíků z blízkých jeskyň.

Představuje se vám Thealanthia.

Kapitola 2

Gealoth

Psal se stý třicátý šestý rok od založení Thealanthie, když se do městečka přistěhovala podivná rodinka lidí. Nikdo je do té doby neznal, jednoduše přišli a postavili si svoji chatrč. Toho léta se v Thealanthii začaly dít podivné věci. Z hospody mizely pŕullitry, trpaslíkům zlato a smaragdy z měšců, lesním elfům luky a šípy.

Nejprve si toho nikdo nevšímal, ale když vesnicí začalo proudit více obchodníků než obvykle a každý z nich zde přespal, už ani trollové si nebyli jisti svým skromným majetkem.

Orkové postavili hlídky, Leomir Sirrhenius na noc důkladně zamykal hospodu. Kouzelnické rodiny nalíčily magické pasti, lesní elfi připravili důmyslné samostřily. Však zloděj stále unikal, ukradl i elfské pasti a z hospody zmizel dokonce i zámek, jímž byla zamčena.

V chatrči na okraji Thealanthie žila rodina Ninthiova z rodu Perrhova. Byli čestní a bez úhony, chodili ve stopách Perrhových. Ninthio se syny Gealothem a Trunnorem denně vyháněli stádo ovcí na pastvu. Ani jim se zlodějské řádění nevyhnulo. Přišli o několik vzácných ovčích roun i o náhradní džber na dojení mléka.

Jedné jasné noci se Gealothovi zdál sen. Viděl v něm jezírko v horách a v něm ležící stříbrnou dýku. Na břehu jezírka stál kdosi v černé kápi a mumlal nesrozumitelná slova. Připadal mu povědomý, ale nenapadalo ho, kde či kdy by tohoto neznámého mohl potkat. Náhle pozdvihl ruku a Gealoth se vzbudil. Pohlédl z okna. Měsíc byl zrovna v úplňku a zářil úplně stejně jako ona dýka, již viděl ve snu.

”To je jistě znamení,” řekl si, rychle oblékl plášť a vydal se na cestu do hor. Stále stoupal vzhůru, nejprve lesem a pak úzkou pěšinkou mezi skalami. Dobře věděl, kde jezírko leží; občas tam sedával, bylo to jeho oblíbené místo. Prošel úzkou soutěskou, mezi obrovskými kameny vyšplhal na hřeben a mezi zakrnělými stromky došel až k malému otvoru ve skalce;

sotva se jím protáhl. Nízký strop se pomalu zvedal, jak sestupoval do hlubin skály. Tuto chodbu snad vykutali ještě Liethové v dobách své slávy.

Před sebou již zase viděl probleskávat měsíční zář a po chvíli došel do jeskyně, která ústila přímo nad jezírkem. Došel až na okraj a shlédl ze skály. V jezírku ležela stříbrná dýka. Gealoth sešplhal na břeh, jak to dělal vždy, když sem přicházel. Všude okolo byly vysoké nepřístupné stěny, cesta, kudy přišel, byla jediná, kterou se sem mohl někdo dostat živý. Občas se stávalo, že sem spadlo nějaké zvíře a zranilo se tak, že se nedokázalo postavit na vlastní nohy. Pak obvykle Gealoth ukončil jeho trápení a odnesl jej domů, aby neznečistilo jezírko tlením.

Nyní stál na stejném místě jako onen neznámý v černé kápi. Hleděl na dýku jako očarovaný, pak poklekl, sáhl do jezírka a vytáhl ji. Bylo zvláštní, že si jí dříve nevšiml. Nebo ji sem někdo vložil, ale ve vesnici toto místo nikdo neznal. Všichni se báli vstoupit do tak úzkého otvoru, kterým jediným se sem dalo dojít.

Pevně držel svůj úlovek a vydal se na zpáteční cestu. Začínalo svítat. Musel se vrátit, než vyjde slunce, aby vyhnal ovce na pastvinu.

Na hřebeni se zastavil a nechal dýku ležet na otevřené dlani. Na střece měla vyryté nějaké runy, vypadala starobyle, jako by tady byla od počátku věků. Neuměl číst, musí ten nápis ukázat Linnimu, kouzelníkovi bydlícímu za vesnicí. Ten se takovými podivnostmi zabýval dnem i nocí.

Vrátil se domů do chatrče, vzal jídlo na několik dní, měch s vodou a vyhnal ovce.

Nahoře na pastvině bylo ticho a klid, ovce občas bečely a pes zaštěkal, ale jinak jen vítr pohyboval větvemi stromů. Gealoth vytáhl stříbrnou dýku a zahleděl se na ni. "Co asi říkají ty runy," přemítal. "Přinesou mi štěstí, nebo smrt a věčné zatracení?"

Byl večer, slunce se blížilo k západu. Z lesa se ozvalo táhlé zavytí šedého vlka. Takto ponuře vyli jen šedí vlci. Lišky ani bílí vlci tady nežijí, psi vyjí výrazně vyšším tónem. Ještě to mohl být vlkodlak, ale ten se tu naposledy objevil, možná když jeho pradědeček hlídal stáda.

Vytí se ozvalo blíže a silněji. Znělo naříkavě, jako když novorozeně nemá dlouho mléko. Tohle bude nějaký opravdu silný a velký. Sehnal stádo blíže k sobě. Psi podivně pobíhali okolo stáda. Tušili zradu.

Z lesa vyběhli tři vlci a zamířili ke stádu. Gealoth mimoděk stiskl dýku v dlani a vyrazil k nim spolu se svými dvěma psy. Cítil se silný a jistý.

Mohl si nyní prohlédnout vlky zblízka. Dva z nich měli zvláště lesklé chlupy a zuby, jako

by je někdo postříkal roztaveným stříbrem. Jejich oči zářily do dálky. To nebyli obyčejní vlci. Nějaký temný mág si na nich zkoušel svá kouzla. Vypadali krvelačně, snad je ani nezajímaly ovce. Přitahovala je Gealothova vůně, perrhská. Lidé jsou jen slabým odvarem čistokrevných Perrhů a Quaů.

A vlci se vrhli na jeho černé psy, kteří běželi před ním, a rvali se a kousali a trhali. Gealoth neváhal a bodal dýkou, kde jen zahlédl lesklý chlup. Stalo se však, co nikdo z nich nečekal. Z dýky vyšlehl stříbrný blesk a bil do vlků. Bylo po všem snad dříve, než by vážka stačila mávnout křídlem.

”Tak taková je to dýka,” pomyslel si Gealoth, když ji opatrně čistil a schovával, aby nedošla k újmě. ”Snad mi Linni poví víc, koho je to dílo či co to všechno umí . . .”

Uběhlo několik dní a Gealoth se vracel se stádem domů. Přes noc zůstane v ohradě v údolí a zítra je vyžene zase otec na jinou pastvinu. Dělávali to takto už skoro deset let, od Gealothových dvanáctých narozenin.¹ Brzy mu bude dvaadvacet, už by se měl začít poohlížet po nevěstě, aby zabezpečil pokračování rodu.

Se západem slunce zavíral ohradu u domu a vcházel do světnice, kde už na něj čekala vydatná, teplá večeře. Pozítří se vrátí jeho bratr Trunnor s jiným stádem, které pak přebere zase on. Do té doby bude opravovat chalupu a též zítra vyrazí na trh prodat nějaký přebytný sýr, ale teď je čas jít spát. Popřál matce dobrou noc, zachumlal se pod peřinu a rychle usnul.

Vprostřed noci ho probudil šramot. Kdosi stál v jeho komůrce přímo nad jeho postelí a držel v ruce dýku. Tu stříbrnou dýku, kterou Gealoth vytáhl z jezírka a která zabila tři šedé vlky. Zableptal cosi o Gealothově smrti a učinil pohyb, jenž měl dýku zarazit do jeho hrudi. Však nestalo se tak. Ze špičky dýky vyšlehl blesk a skolil záhadného dříve, než Gealothovi stačil jakkoli ublížit.

Ráno vstal a znovu si prohlédl mrtvého. Ano, byl to jeden z té podivné lidské rodinky, která se před nedávnem přistěhovala a o které si všichni mysleli, že kradou. Prohlédl jeho ruku. Byla úplně zčernalá, jako by jí sahal do komína. Dýka zmizela.

Vzal nůši se sýry a vydal se na cestu do vesnice. Snad něco prodá, minule to nebyla žádná sláva. A měl by se konečně začít dívat po děvčatech, jinak se nikdy neožení.

¹Ve dvanácti letech Perrhové tradičně slavili konec dětství. To mimo jiné znamenalo i výrazný nárůst jejich povinností – obvykle začínali dělat těžší práce a samostatně vyhánět stáda na pastvu.